விலை முக்காலணா

REGD M. 4042,

1—2—48

திராவிடநாடு

மலர் 6

இதழ் 34

உத்தமரை இழந்தோம்

உலகம் எங்கும் அழுகுரல்

யமுனை நதி—இந்திய துணைக் கண்டத்து மக்கள் மட்டுமல்ல, உலகிலேயே பல இடங்களிலும் உள்ள மனிதாபிமானமும் நல்லறிவும் விடுதலை வேட்கையும் கொண்ட மக்கள் அனைவருமே, சிந்திய கண்ணீரையே, கொண்டு செல்கிறது. அவ்வளவு கண்ணீரும் சேர்ந்து கடல் நீரில் கலக்கிறது—உலகைத் திருத்த வேண்டுமென்று உழைத்த உத்தமர்கள் எத்தகைய தியாகக் கடலிலே, வீழ்த்தப்பட்டனரோ—அதே நிலைக்கு, மோகன்தாஸ் கரம் சந் காந்தியாரின் வாழ்க்கையும், உத்தமர் அனைவரும் சென்ற வழியே சென்று தீர வேண்டி நேரிட்டு விட்டது.

யமுனை நதிக்கரையிலே, 31-1-48 மாலை 5-மணிக்கு மூட்டப்பட்ட தீ, அங்கு காந்தியாரின் சடலத்திற்கு மட்டுமல்ல, உலகிலே இலட்சக் கணக்கான மக்களின் அடிவயற்றிலே கூட அல்ல, இருதயத்தையே தீண்டியதீ ஆகும். உலகவரலாற்றிலே, இது போன்ற துக்ககரமான, துடிதுடிக்கச்செய்யும், திடுக்கிட்டுத் திகைக்கச் செய்யும், நிகழ்ச்சி, வேறு இல்லை. இந்திய பூமி மட்டுமல்ல, இருதயம் படைத்த நல்லறிவாளர்கள் எங்கெங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம், இந்தத்துக்கம், மக்களை, இதுவரை அவர்கள் அனுபவித்தறியாத விதமாக ஆக்கிவிட்டிருக்கும்.

எங்கு நோக்கினாலும் ஒரே திகைப்பு! கலங்கிய கண்கள்! ஏக்கம்!

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் குடும்பத்திலே, அவர்களின் இருதயத்திலே முதலிட [illegible] முக்கிய இடம் [illegible] போய், அந்தத் துக்கத்தின் தாக்குதலால் அவதிப்பட்ட அனுபவம் இருக்கத்தான் செய்யும். என்றபோதிலும் எதுவும், இந்தச் சமயத்திலே ஆறுதல் அளிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றதாகக் காணோம்.

இந்தத் துக்கம், ஏதோ ஓர் புது விதமானதாக, இதுவரை அனுபவித்த எந்த துக்கத்தையும் விட, அதிகமானதாக இருக்கிறது. மரணம், எவ்வளவு தொண்டு கிழவருக்கு ஏற்படினும் கூட, துக்கம் வரத்தான் செய்யும். ஆனால் இது மரணமா! அல்லவே! அவர் சாகவில்லை. மாபாவியினால் கொல்லப்பட்டார்.

மாலை நேரத்தில், ஒரு நாட்டு மக்களையே உலகறிய வைத்த உத்தமர் தன் பேத்திமார் இருபக்கமும் வர, தன் சொல்லை எதிர்நோக்கிக் கூடியிருக்கும், ஆர்வமிக்க மக்கள் முன்வந்து கொண்டிருக்கிறார்—இதோ இன்னோர் நிமிஷம்—அவர் மேடைமீது அமர்ந்து, ஒற்றுமையைப் பற்றி, ஒருவருக்கொருவர் குரோதம், துவேஷம், நீங்கி, நாட்டு நன்மதிப்பை நாசமாக்காத வகையில் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அன்புரை அளிக்கப் போகிறார், எத்தனையோ நாட்களாக அளித்தது போலவே — அந்த ஒரு நிமிஷம் எவ்வளவு பெரிய மாறுதலை உண்டாக்கி விட்டது—நினைத்தாலே நெஞ்சு வெடித்துவிடும் நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டது—அந்த நிமிஷத்தில், அவர்மேடை மீதேறப்படிக்கட்டுகளில் கால் வைக்கும் நேரத்தில், எவனோ ஒரு கயவன், மனித உருவில் உலவிய மிருகம், மாநிலத்தோர் எவரும் காரி உமிழத்தக்க மாபெருந் துரோகம் புரிய மனதைத் துவேஷத் கூடாக்கிக் கொண்ட மாபாவி, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, என்று துப்பாக்கியால் சுட்டான் — மார்பிலே, அடிவயிற்றிலே — கண்கள் மூடிக்கொண்டன — அவர் சாய்ந்தார்—நாடு முழுதும் சோகக் கடலிலே வீழ்ந்துவிட்டது—உள்ளே கொண்டு சென்றனர்—உடனிருந்தோர் கதறினர்—உயிர் அவருக்குப் பிரிந்தது—அந்த நிமிஷமே, கௌரவமே நாட்டைவிட்டுப்பிரிந்து விட்டது—

எவ்வளவு பெரிய கேடு செய்கிறோம், எத்தனைப் பெரிய துரோகம் என்பதை எண்ணிப்பார்க்காமலே அந்த வெறியன் செய்த காரியம், ஏசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த ரோம் வெறியர்களும் வெட்கித் தலைகுனியும்படியானதாகும். ரோம் ஆதிக்கவெறியர்களாவது, ஏசுவின்செல்வாக்குப் பரவுவதால் தங்கள் ஆதிக்கம் கெடுகிறது என்று பொறாமையும் துவேஷமும் கொண்டதால, அக்கொடுஞ் செயல் புரிந்தனர். இந்த வெறியனோ எந்த மாபெருந் தலைவரால், இவன் மதிப்புப் பெற்றானோ, இவனுடைய வாழ்வுக்கு ஓர் புது அந்தஸ்து கிடைத்ததோ, நாட்டுக்கு ஓர் புது நிலை ஏற்பட்டதோ, அந்த மாபெருந் தலைவரையல்லவா, மார்பிலே சுட்டுக் கொன்றான். பெற்ற தாயைக் கொல்லும் பேயன் அந்த மாலைநேரத்திலே, மக்களுக்கு மதிமொழி கூறவந்த போது, மஞ்சள்நிற வெயில் அவருடைய பொன்னிற மேனியிலேபட்ட போது, அவருடைய முதுமை தெரிந்தபோது, ஒரு பெரிய துணைக் கண்டத்தின் சர்க்காரே அவர் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவரக் காத்திருந்தும், ஒரு பாதுகாப்பையும் விரும்

யமுனைக்கரையில் அல்ல, நமது உள்ளத்திலே, தீ மாபாதகம் செய்துவிட்டான் வெறியன்

பாமல், தனியாக, வந்த, தூய்மையைக் கண்டபோது, சில நாட்களுக்குமுன்பு வெடிகுண்டு வீசினன் வேறோர் வெறியன் என்பதறிந்திருந்தும், மீண்டும் எவனாவது இதுபோல் செய்தால் என்ன செய்வது என்பது பற்றிய எண்ணமே கொள்ளாமல், வந்த போக்கைக் கண்டபோது, மரணத்தின் பிடியிலே தன்னைத்தானே சிக்கவைத்துக் கொள்ளும் விதமாகப் பட்டினியிருந்து, அதன் மூலம் நாட்டு மக்களிலே சில பலருக்கு ஏறியுள்ள வெறி விஷத்தைப் போக்க முயற்சித்தாரே சில நாட்களுக்கு முன்பு என்ற சம்பவத்தையும் எண்ணிப்பாராமல், கடந்த முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தன் சொந்த வாழ்க்கை என்பதையே மறந்து, நாட்டுக்குப் புது வாழ்வு பெற்றுத் தரவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் பணியாற்றி வந்த வாயிற்றே என்பதையும் எண்ணிப்பாராமல், சுட்டான்—மும்முறை—அவர் கீழே சாயும் வரை.

முப்பதாண்டுகளாக எந்த ஏகாதிபத்யத்தின் மீது அவர் தாக்குதலை நடத்தினரோ, அந்த ஏகாதிபத்யம் செய்யத் துணியாத காரியத்தை, எவனை ஏகாதிபத்யத்திடமிருந்து விடுவித்தாரோ, அவன், செய்திருக்கிறன். தீயிலே வீழ்ந்த நாகத்தை வெளியே எடுத்துப் போட்டால், பாம்பு, அவனையே தீண்டும் என்பார்கள். இந்தப் பாவியின் செயல், அதைவிடக் கொடுமை நிரம்பியது. ஆண்டு ஒன்றும் பூர்த்தியாகவில்லை, நாட்டுக்கு உலகிலே புதுநிலை ஏற்பட்டு—இதற்குள், அவர், இயற்கையாக மரணமடைந்திருந்தால் கூட, துக்கம் ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் இப்போதோ, அவர் சாகவில்லையே, கொல்லப்பட்டார் ஒரு கொடியவனால், அவன் வாலிபனும்—இந்துவாம்.

இந்தியா என்றோர் நாடுண்டு, அங்கு ஏலம் கிராம்பு பெறுவதுண்டு, பொன்னும் பொருளும் மிக உண்டு, போக்கறியாதார் நிரம்ப உண்டு, என்ற அளவில், பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே உலகம் அறிந்திருந்தது. பிறகு படிப்படியாக இந்தியா பிரிட்டிஷ் பிடியிலே சிக்கிவிட்டது. அப்போது, இந்தியா என்றோர் நாடுண்டு, அது ஆங்கிலருக்கு நல்ல வேட்டைக்காடு, என்று உலகர், இழித்தும் பழித்தும் பேசிக்கொண்டது. திலகர் காலத்திலே விடிவெள்ளிதோன்றுவது போல, விடுதலைக்கு முயற்சி செய்யப்பட்டது என்ற போதிலும், காந்தியார் காங்கிரசுக்குள் புகுந்த பிறகே, இந்தியா என்றோர்நாடுண்டு, அங்கு விழிப்பும் எழுச்சியும் உண்டு என்று உலகம் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. காந்தியாரின் புகழொளி மூலமே, உலகம் இந்தியாவைக் கண்டுவந்தது. தன்னலமற்ற, விளைவு பற்றிய கவலையற்ற, போராட்ட மனோபாவத்தை நாட்டிலே காந்தியாரால்தான் உண்டாக்கமுடிந்தது. அதற்கு முன்புவரையில், விடுதலை கோரி மனுச்செய்யும் மேதாவிகளிடமே நாடு இருந்தது. அவருடைய உருவமோ, உடலமைப்போ, பேச்சோ, நடவடிக்கையோ, ராணுவ மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தக் கூடிய விதமாக இல்லை—ஆனால் அவரால், ராணுவங்களையும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய வீரஉணர்ச்சியை இலட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு உண்டாக்க முடிந்தது. எத்தனை எத்தனை போராட்டங்கள்! அவைகளிலே கலந்துகொண்டவாலிபர்கள் எத்தனை எத்தனை இலட்சம்! எத்தகைய வீரச்செயல்கள், தியாகச்செயல்கள் அவர் காலத்திலே நேரிட்டன. இவ்வளவையும் தந்த தலைவருக்கு, அந்தத்துரோகி, தந்தது, மூன்று குண்டுகள். காக்கை கழுகும், நாய்நரியும் அந்த மாபாவியின் உடலைத்தின்னக்கூசும். அவ்வளவுபெரிய துரோகச்செயலை, அந்த வாலிபன் செய்துவிட்டான். அந்த வெறியனின் செயலால், இருள் சூழ்ந்துகிடக்கும் நேரம் இது. எவரும் எதிர்பாராதது நடந்துவிட்டதால், எவ்வளவு பேசிப்பேசிப்பார்த்தாலும், ஆற்றிக் கொள்ளமுடியாத விதமான நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தத்துக்கத்தை எளிதில் துடைத்திட முடியாது. ஒரு நாட்டுக்கே பெரியதோர் நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ள நேரம்.

இருள் கவிந்து கொண்டு, இருதயம் துடித்துக்கொண்டு, கண்களிலே நீர் கொப்பளித்துக்கொண்டுள்ள இந்த நேரத்தில், நாம் ஆறுதல்பெறுவது மிகமிகச் சிரமமான காரியம். ஆனால் என்ன செய்வது? ஒருவெறியன் செய்துவிட்ட துரோகம், நாட்டையே நிலை குலையச்செய்து விட்டது. மனம்பதறுகிறது. மக்கள் மனம் பதறியுள்ள நிலையிலே, நாட்டுத்தலைவர்கள் தான், ஆறுதலைத்தர வேண்டும்—துக்கத்தை ஆளுக்கோர் அளவு பங்கிட்டுக்கொள்வதன் மூலமும், இந்தக்காட்டு முறையை நாட்டிலே கண்டோமே என்பதுபற்றி மண்ணித் தலைஇறங்குவதன் மூலமும், அவர், கீழேசாயும் வரையிலே, அஞ்சாமல், பணிபுரிந்தது போல, வெறியர்கள் டில்லியில் உலவுகிறார்கள், வெடிகுண்டு வீசினார்கள் என்பதறிந்திருந்தும், மாபெருங்கூட்டத்திற்குப் பாதுகாப்புத் தேடாமல் வந்த மாண்புபோல, நாமும், இந்தத்தாங்க முடியாத துக்கத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியைப் பெற வேண்டும். காந்தியாரின் புகழொளியை, அல்ல, அவருடைய உழைத்து அலுத்த உடலைத்தான், வெறியன் சுட்டு வீழ்த்தினன். எனவே கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்வோம்; மனவேதனையைக் கட்டுக்குக்கொண்டு வருவோம்; அவரவரும் தத்தம் வாழ்நாளில், மக்கள் பணிசெய்வதே, மறைந்த மாபெருந் தலைவருக்குக் காட்டும் மரியாதை, செலுத்தும் காணிக்கையாகும் என்பதை அறிந்து, யமுனைக்கரையிலே மூண்டதீயை, தியாகத் தீயாக்கி, அனைவரும் ஒன்றுபட்டு நிற்போம். அவர் விரும்பியது அதுதான்—அவர் பணிபுரிந்ததும் அதற்கே. குரோதம் நீங்கித் துவேஷத்தை விரட்டி, அனைவரும் ஒன்றுபட்டு நின்று, நாட்டுப் பணிபுரியுங்கள்—என்றே அவர் கூறிவந்தார்—அந்தப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே, மாபாவியால் கொல்லப்பட்டார். அவருடைய மறைவு, மனவேதனை தருவதோடு நில்லாமல், நமது மனதுக்குப்புதிய உறுதியைக் கொடுத்துப், புதிய உண்மையைக் காட்டுமாக.

(5-ம் பக்கம் பார்க்க)

வாழ்க்கை வழிகாட்டி

மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி

2—10—1869-ல் பிறந்தார்.
1882-ல் மணந்தார்.
1891-ல் பாரிஸ்டரானார்.
1913-ல் தென். ஆப். சிறையில்.
1915-ல் இந்திய வந்தார்.
1920-ல் ஒத்துழையாமை ஆரம்பம்.
1946 வரை போராட்டங்கள்.
15—8—47-ல் சுதந்திரம்.
30—1—48-ல் மரணம்.

மோகன்தாஸ்கரம்சந்த் காந்தியார் என்ற பெயருடன், தென் ஆப்பிரிக்காவிலே, முரட்டு வெள்ளையர்களுக்கு எதிராகச் சாத்வீகப் போராட்டம் நடந்த காலத்திலும், காட்டுத்தலைவராகி, பிரிட்டிஷ்ஏகாதிபத்யத்தை எதிர்த்து நடத்திய பல போராட்டங்களின்போதும், சிறைச்சாலையிலேயும், நாட்டுமக்களின் உள்ளத்திலே தூய்மையை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பல முறை உண்ணாவிரதம் இருந்த காலங்களிலும், அவர் சென்ற ரயிலைக் கவிழ்க்க முயற்சித்தபோதும், வெறியன் வெடிகுண்டு வீசிய போதும், ஆபத்து அவரை நோக்கி வந்தது. அவ்வளவு ஆபத்துகளிலிருந்தும் அவர் தப்பினார். ஒவ்வோர் சமயமும் அவர் உயிருக்குப் பேராபத்து வந்துவிடுமோ என்று நாடு கலங்கிற்று.

எதிர்பாராத ஆபத்து, எவரும் கனவும் கண்டிராத விதத்தில், ஏற்பட்டு அவர் உயிர்துறக்கநேரிட்டது, கயவனின் கைத்துப்பாக்கியினால்.

இந்து மார்க்கத்தின் மாசு துடைத்து, அதற்குப் புதிய மாண்பு ஏற்படுவதற்காவும், அந்த மார்க்கத்தைச் சூதுக்கும் சுயநலத்துக்கும் ஆதிக்கத்துக்கும் சிலர் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் கொடுமையை நீக்குவதற்காகவும், பாடுபட்டவர்களை, அந்த மதத்தைக் கெடுக்கிறவர்கள் என்று தவறாக எண்ணிக்கொண்டு, கேவலபுத்தி படைத்தவர்கள், கருத்து வேற்றுமையைச் சாக்காகக் கொண்டு, காட்டுமிராண்டித்தனத்தைக் கையாண்டு, படுகொலைகள் பல செய்துள்ளனர். மதசீர்திருத்தவாதிகளின் வரலாறுகள் இத்தகைய சோகச் சம்பவங்களையே நிரம்பக் கொண்டவையாக இருக்கக் காணலாம்.

இந்து மார்க்கத்துக்கு அவர் செய்ய எண்ணிய, திருத்தங்களை, மத வெறிகொண்டோரும், ஆதிக்கக்காரர்களும், விரும்பவில்லை.

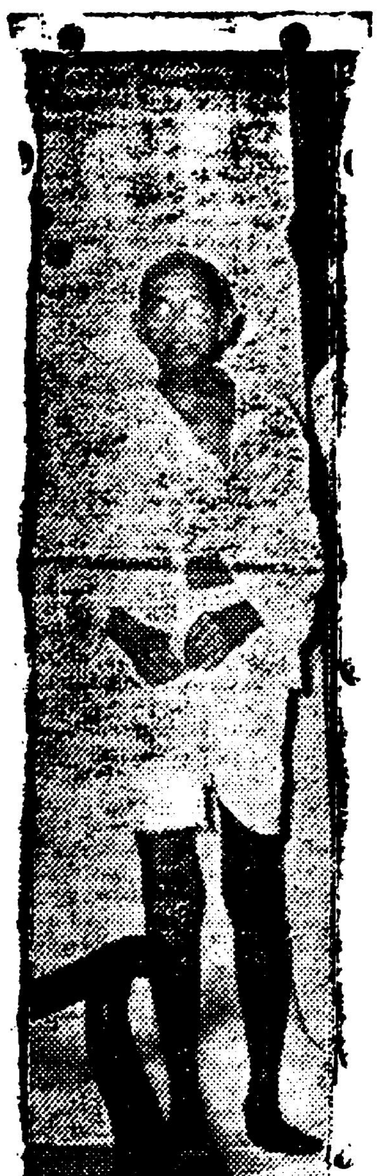

சிலகாலமாகவே, வடநாட்டிலே சிலபத்திரிகைகளில் காந்தியார்மீதும் அவர் சகாக்கள்மீதும், பலாத்கார வெறிச்செயல்களைத் தூண்டும்முறையிலேயேகூடஎழுதப்பட்டுவந்தன.

அவருடைய மாலைநேரப் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களிலே சென்று கலாம்விளைவிக்கவும், அவர் இந்து மார்க்கத்தைக் கெடுக்கிறார் என்று சூழ்ச்சியும் செய்தனர்.

இரண்டோர் நாள், இந்தச்செயல்களின் காரணமாக அவருடைய பிரார்த்தனைக் கூட்டங்கள், நடைபெறாமலே கூடப்போயின.

ஒவ்வொரு பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலும், அவர், இந்தத் தவறான போக்கை விளக்கி, அன்பும் விவேகமும் மலரவேண்டும் என்று அறவுரை கூறியபடி இருந்தார்.

அதே முறையிலே தமது அரிஜன் பத்திரிகையிலும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தனது நோக்கத்தின் தூய்மையை விளக்கி வந்தார்.

வெறியர்கள் திருப்தி கொள்ளவில்லை. வெளிப்படையாகவே இது தெரியலாயிற்று.

சின்னாட்களுக்கு முன்பு, அவர், நாட்டு மக்களின் அகத்தூய்மையைக் கோரி, உண்ணாவிரத மிருந்தார்—ஆபத்தான நிலை-அந்தச்சமயத்திலே, அவர் தங்கியிருந்த பிர்லா மாளிகை முன் ஒரு சிறு வெறிக் கும்பல்கூடி, அவர் சாகட்டும், என்று கூவிற்று—அது சமயம் அங்கு வந்திருந்த பண்டித நேரு, பதறிப் போனார், அந்தக் கும்பலைக் கண்டித்துத் துரத்தினார்.

பிறகோர் நாள், பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் வேறோர் பித்தன், வெடிகுண்டு வீசினான்.

அதற்குப் பிறகோர் நாள், பண்டித நேருவின் கூட்டத்தில், வெடிகுண்டும் கையுமாக மற்றொருவன் பிடிபட்டான். அவன் ஒரு சீக்கியன் என்று செய்தி கிடைத்தது.

இவைகளுக் கெல்லாம் முன்னே, அன்பர் ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் மோட்டார் மீது எவனோ ஒருவன் சுட்டிருக்கிறான்.

இந்தக் கோரக் கொலை நடைபெறுவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு, பிர்லா மாளிகையிலே, அவர் தங்கியிருந்த அறையின் பக்கம், எவனோ ஒருவன், நுழைந்து, யார், என்ன, என்று கேட்டபோது, பேந்தப் பேந்த விழித்தான், என்று சேதி வந்தது.

இப்படிப் பல விதமான முயற்சிகளைச் செய்து வந்தனர் பாதகர்கள்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கடமையைச் செய்வோம்

கடைசியில், பிராத்தனைக்கூட்டத்தில், அவருக்கு எதிரே நின்று, திராளான மக்கள் கூடியிருந்த மன்றத்தில், கைத்துப்பாக்கியால் அவரைச் சுட்டுக்கொன்றுவிட்டான் காதகன்.

இத்தகைய படுகொலைகள்மூலம், தங்கள் ஆதிக்கத்தைப்புகுத்த வேண்டும் என்ற தீயநோக்கத்துடன்வேலை செய்யும் ஒரு சதிகாரக் கும்பல் இருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்து, சர்க்கார் தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டிருப்பதுடன், நாடெங்கும், எவ்விதமான நிலைமையையும் சமாளிக்கத்தக்க முன்னேற்பாடுகளையும் செய்துள்ளனர்.

இந்தத் துக்ககரமான சம்பவத்தால், நாடு, தன்நிதானத்தைஇழந்துவிடக்கூடாது, என்பதுதான், நானிலமெங்குமுள்ள நல்லறிவாளர்களின் வேண்டுகோள்; அறவுரை.

சதிச் செயலைக்கண்டுபிடித்து, அவர்களைச் சட்டம் தண்டிக்கும். சர்க்காருக்கு அதற்கான சக்தியும் திறமையும் இருக்கிறது. நமது ஒற்றுமையுடன் கூடியநிலை, அதற்குப் பக்கபலமாக நிற்கவேண்டும். ஏகாதிபத்யத்திடமிருந்து விடுதலையைப் பெற்று, அந்தச்சாசனத்தைத் தயாரிக்கும் அரும்பணியிலே ஈடுபட்டு, அமைச்சர்கள் தமது அலுவலகத்தில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், சுழல்துப்பாக்கிகொண்டு, அவ்வளவுபேரையும், ஏழு அமைச்சர்களையும், சுட்டுக்கொன்றான், பர்மாவில் சிலகாலத்துக்கு முன்பு. இன்றும், குண்டுபாய்ந்த அந்த உடலங்களை வைத்துக்கொண்டுள்ளனர். அமைச்சர்களை, அவர்களின் தலைவர் அவுங்சானைச் சுட்டு வீழ்த்தினால், அரசு கவிழ்ந்துவிடும், என்று அறிவிலிகள் எண்ணினர். ஆனால், பர்மா நிதானம் தவறாமல், துக்கத்திலே, தன்மனதைப் பறிகொடுத்துவிடாமல், கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, கடமையைச்செய்து வருகிறது. அது நம் அண்டை நாடு — சிறியநாடுதான். அந்தச்சிறிய நாடு காட்டிய பெரிய உறுதி, நமக்கும் வேண்டும். மனக்குழப்பம், மனமாச்சரியம் எழக்கூடாது. உலகின் கண்கள் நம்மீது பாய்ந்துள்ள நேரம்— உரிமை கிடைத்துள்ள வேளை— உலுத்தர் சிலரின் செயலால் உள்ளம் கெட்டுவிட இடந்தராமல், உறுதியுடன் நின்று, நாட்டு நிலையைக் காப்பாற்றுவோமாக.

மகாத்மாவின் ஆவியைக் குடித்தான் பேயன்
அவரை இழந்தோம் அவனி அவரை மறவாது

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

உலகிலேயே, படை பலமும் ராஜ தந்திரபலமும் மிகுந்ததோர் ஏகாதிபத்யத்தை, எதிர்த்துப் போரிட்டு, வெற்றி காணமுடியும், ஆயுதபலமுமின்றி, என்ற திடமனதை, எந்த உத்தமர் உண்டாக்கினாரோ, அவரை, ஏகாதிபத்யமே பணிந்துவிட்டநேரத்தில், எவனோ வெறியன், சுட்டுவிட்டான் இந்த நாடும் உலகமும் இதனை மறப்பதற்கில்லை. நமது வாழ்நாளிலே, நாடு விடுதலை பெறக் கண்டோம், நாம் சாகுமுன் ஆங்கில நாட்டுக்கு நாமோர் அடிமை என்று இருந்த இழிவு நீக்கப்பட்டு, அதனால், நமது மக்களெல்லாம், தலை நிமிர்ந்து நின்று, பூரித்து, நமதுதலைமுறை, மகத்தானது என்று மார்தட்டிக்கூறினோம், இன்றோ, மாபாவியினால் மகாத்மா கொல்லப்பட்ட காலத்திலே, வாழ்ந்தவர்கள் நாம் என்ற துக்கம், மனதைப்பிய்த்துத் தின்னுகிறது.

அவருடைய முப்பதாண்டுப்பணியிலே, ஒரு கடுமையான சொல்,ஒரு நேர்மையற்ற செயல், ஒரு சுயநலத் திட்டம் இருந்ததில்லை. அவருடைய சேவையினால் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு இந்தியாவின் ஒளியையும், ஆசியாவின் புகழையும், நிறத்திமிர்கொண்டு இறுமாந்திருந்த ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கும் கிலி உண்டாக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பரப்பிற்று. அவருடைய மொழியைக் கேட்க வெளிநாட்டு அரசாங்கத் தலைவர்கள் ஓடோடிவந்தனர். அவர் மண்குடிசையிலே தங்கினால், அங்கு செல்வதை மதிப்பளிக்கக்கூடியதென்று மன்னர் மன்னர்கள் எண்ணினர். அவருடைய மறைவு கேட்டு மானிலமே துடி துடித்ததுபோல, வேறு எங்கும் எந்தத்தலைவருக்கும் ஏற்பட்டதில்லை. புதியமார்க்கம் துவக்கிய புத்தர், வீரத்தாலும் பிறகு விவேகத்தாலும் இந்தியாவின் புகழை வளரச் செய்த அசோகன், பெரிய வல்லரசுகளைக் கட்டி ஆண்ட மன்னர்கள், ஆகியோர் படித்தவர்களுக்குமட்டுமே தெரியக் கூடிய நிலை பெற்றனர். மகாத்மாவையோ, மாநிலம் முழுதும், படித்தவர் பாமரர், பாராளும் மன்றத்தினர் அனைவரும் அறிந்துகொண்டதுடன், அவர்களின்மனதிலே, அவர் இடம்பெற்றார். சத்தியம்,அகிம்சை எனும் இருதத்துவங்களை நாடு கொள்ளவேண்டுமென்பதை, அவர், எப்போதும் வலியுறுத்தி வந்தார். அரசியலிலே மோசடிகளும், படுகொலைகளும் நிகழ்ந்தபோதும்,அவர் மனம்வேதனைப்பட்டதேயன்றி,அவர் அந்த இருதத்துவங்களை வலியுறுத்தத்தவறவில்லை. கடைசிவரையில்அந்தக்கொள்கையை அவர் கொண்டிருந்தார். நாடு, அந்தக்கொள்கை வழி நிற்கவில்லையே, என்றஎண்ணம் அவர் மனதிலே கிளப்பிய வேதனைப் புயல் கொஞ்சமல்ல. கடந்த சில மாதங்களாகவே, இந்த மனவேதனையை அவர் எடுத்துக்கூறிவந்தார். எவரும் இயலாதது என்று எண்ணி, போகத்துணிவு பெறாமல், இருக்கும் இடத்துக்குச்சென்று காரியம் செய்ய அவர்முன்வந்தார். படுகொலைகள்நடைபெற்றநவகாளி, கல்கத்தாப் பகுதிகளிலே, அவர் கிராமங் கிராமமாக, ஒற்றையடிப்பாதைகளிலே, வயல் வரப்புகளின்மீது, குக்கிராமங்களுக்கெல்லாம், சென்று, நொந்த உள்ளங்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் அளித்தார். மிருகத் தன்மையை மாற்றினார். மக்களிடம் புதியதோர் மனமாறுதலை ஏற்படுத்தினார். ஆபத்து நிரம்பிய இடம், அறிவற்ற மூர்க்கர்கள் உலவிய இடம், என்று பயந்தனர் பலரும்-அவருடைய புன்சிரிப்பு அவ்வளவுக்கும் பதிலளித்தது. என் உயிரைப் பற்றிக்கவலைப் படவேண்டாம்— என்று கூறினார். எரிமலை மீது நடந்தார், தீ அண்டவில்லை—ஆனால்—சர்க்காரின் தலைமைப் பீடத்தைத் தன்னிடம் கொண்ட டில்லியில், அக்ரமம் நடந்து விட்டது.

சாம்ராஜ்யங்களின் சவக்காடு இந்தப் பாழாய்ப்போன டில்லி இது நமக்குத் தலைநகராகவும் இருக்க வேண்டாம், என்று, கிருடளானி போன்ற பல தலைவர்கள் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே டில்லியிலே முன்னம் அமைக்கப்பட்ட பெரிய பெரிய சாம்ராஜ்யங்கள் அவ்வளவும், சதிச்செயலால், படு கொலையால், பாவிகளின் துரோகத்தால், சரிந்து போயின. சவக்காடு—சாம்ராஜ்யங்களின் சவக்காடு—ஆம்—அதுமட்டுமில்லை - இப்போது, உலகைத் திருத்த உழைத்த உத்தமரையே சாகவைத்த, துரோகபுரியாகி விட்டது. டில்லியிலே, என்ன இருக்கிறது என்று, உலகிலே, எதிர்காலத்திலே, கேள்வி கேட்கப்படும்போது, நாமும் பின் சந்ததியும், எப்படிப் பதில் கூறமுடியும்—தலைகவிழ்ந்து, தழதழத்த குரலிலே, மகாத்மாவை மாபாவி கொன்ற இடம் அந்த டில்லி —என்று கூறிக்கதற வேண்டும்.

மகாத்மா கொலை செய்யப்படுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பு அவருடன சர்தார்படேல் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப்பேச்சில், காலம் போய்விடுவதைஅறிந்து, தன் அன்புரை கேட்க மக்கள்கூடி இருப்பரே என்ற எண்ணம் கொண்டு, சர்தாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்—மீண்டும் சந்திக்கும் போது, படேல் கண்டது குண்டு பாய்ந்த மார்பும், அப்போதும் மலர்ச்சி குன்றாத முகமும் கொண்ட மகாத்மாவின், ஆவி பிரியும் கோலத்தை. துக்கம் துளைக்கும் நிலையிலே உள்ள நாம் அவர்களைச் சற்று நம் அகக்கண் முன் கொண்டு வந்து பார்க்க வேண்டும். சர்தார், நேரு, ராஜேந்திர பிரசாத், ராஜகோபாலாச்சாரியார், சரோஜினி அம்மையார், தேவதாஸ், இவர்களின் உள்ளம், இந்தச்செய்தியைத், தாங்கமுடியுமா? எவ்வளவு தொடர்பு, எத்தகைய தொடர்பு, எத்தனை ஆண்டுகளாகத் தொடர்பு, கஷ்டத்திலும் சுகத்திலும் கலந்திருந்த அவர்களின், உள்ளம், எப்படி இருந்திருக்கும், பிர்லா மாளிகையிலே, அவருடைய உடலம் இருந்த நிலையைக் கண்டபோது. அவர்கள், அந்தத் துக்கத்தைத் தாங்கிக் கொண்டுள்ளனர், நாட்டு மக்களின் துக்கத்தைத் துடைக்கும் கடமைஉணர்ச்சியுடன். அவர்களின் பக்கம் நின்று,நாமும், இந்தச் சகிக்க முடியாத துக்கத்தைத் தாங்கிக் கொள்வோம்.

உலகிலே உள்ள எல்லா நகர்களிலும், மக்களின் மனம் துடிதுடித்துப் போயிற்று. தூரதேசமான அமெரிக்காவிலே அழுகுரல். பற்பல நாடுகளி

கட்சிகளைக் கடந்த கர்மயோகி
துக்கம் நம்மைப் பிணைக்குமாக

லேயும் பிரலாபம். எவரும், ஆ—ஆ என்று அலறிய நிலை. எங்கும் ஏற்பட்டதில்லை, இத்தகைய கோரச் சம்பவம்.

காலை 11 மணிக்குப் புறப்பட்ட, பிரேத ஊர்வலம் யமுனைக்கரை போய்ச்சேர, மாலை ஐந்தாயிற்று—ஜன சமுத்திரத்தைக் கடந்து சென்றது—கதறும் மக்களைக் கடந்து சென்றது—ஐந்து மைல் இருக்குமாம், அந்தப்பாதை. அவ்வளவு இடமும், மக்கள் கூட்டம். ஆனால் அந்த ஐந்து மைல்களில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவின், 2000 X 1000 மைல்கள் என்றுள்ள அளவு பூராவிலும் உள்ள நகரம், கிராமம் அவ்வளவு இடமும், மக்களின் சோகப் பயணமே நடந்தது. யமுனையை நாமெல்லாம் காணவில்லை—ஆனால் பல கண்ணீராறுகளைக் கண்ணீர் ததும்பும் கண்களால் கண்டோம். அங்கே மாலை 5-மணிக்குத் தீயிட்டனர்—இங்கோ, பாதகன் அவரைக் கொன்றான் என்றசெய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும், நமது இருதயத்திலே தீயிடப்பட்டது; ஆறாத, அணையாத, தீ, ஆத்திரக்காரன்நமது நாட்டின் உயிருக்கு வைத்த தீ; நானிலமெங்கும் நம்மை அறியச்செய்த உத்தமரின் உடலிலே தீ வைத்த அந்த உலுத்தன், எவ்வளவு கொடிய துரோகம் செய்துவிட்டான் என்பதை எண்ணும்போதே, நமது இருதயத்தில் பட்டதீ, மேலும் மூண்டுவிடுகிறது. நாம், மிக மிக, மகத்தான நஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கப்பட்டுவிட்டோம். கட்சிகளை, சட்டுகளை, ஆசாரசங்களை, கோபத்துவேஷங்களைக் கடந்து நின்ற ஒரு உத்தமரை இழந்துவிட்டோம்.

இந்தத் துக்கம், கட்சிக் குரோதச் சுவர்களை இடித்தெறிந்து, நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக்கிப் பிணைக்கிறது. பல தலைவர்களின், ஆறுதலுரைகளிலும் இந்த எண்ணம் திண்ணமாகத் தெரிகிறது. மனதைக் கட்டுக்குக் கொண்டு வரவேண்டிய நேரம்—தவறினால், துக்கம், மக்களைக் கல்லாக்கிவிடும்—அவ்வளவு ஆழப் பாய்ந்துவிட்டது, துக்கம்.

கடைசிமுறையாக, அவரைக் காண, இந்தியாவிலே உள்ள, வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களெல்லாம் ஓடோடி வந்து, அவர் பக்கம் நின்று புலம்பினர். சின்னாட்களுக்கு முன்பு, தங்கள் ஒப்பற்ற தலைவர் அவுங்சானை, கொலைபாதகனால் இழந்து தவிக்கும் பர்மியப் பிரதிநிதிகளும் வந்திருந்தனர். கவர்னர்கள் அவர் காலடி நின்றனர்—வைசிராய் அவர் நிலை கண்டு வாய்விட்டு அழுதார்—வல்லரசுகளிலே எல்லாம், வருத்தம் தெரிவித்து அறிக்கைகள் வெளிவந்தன. ஆனால், இவை அவ்வளவும், உள்ள துக்கத்தை அதிகப்படுத்துவனவாக அமைகின்றனவே யொழிய, குறைக்கும் வழிகளாகத் தோன்றவில்லை. எந்தவிதமான ஆறுதலை நாடினாலும், அதனைத் தாண்டி அப்பால் நம்மைஇழுத்துச் சென்று, இந்தத் துக்கம் தாக்குகிறது. இந்தப் பயங்கர நிலையிலிருந்து விடுபடும் ஓரே வழி, இதேதுக்கத்தை, நம்மை ஒரு சேரப் பிணைக்கும் சக்தியாக மாற்றுவதுதான். இந்த மகத்தான வேலையை முன்னிறுத்தி, அழுத கண்களுடன் நின்றபோதிலும், அற நெறியைக் கடைப்பிடித்து, நிற்போமாக. இவ்வளவு பெரிய கஷ்டத்தைத் தாங்கிக்கொள்வோமானால், இனி, நமது வாழ்நாளிலே, நம்மை வதைக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஆற்றலை, எந்தக் கஷ்டமும் பெறமுடியாது. அவர் மறைந்தார்—அவரை அவனி மறவாது—அவருக்கு இருந்த மன உறுதியில் ஆயிரத்திலோர் பாகமேனும், நாம் பெற்றால்தான், அவனி நம்மைக்கண்டு, அவர் வாழ்ந்த நாட்டுமக்கள்தான் இவர்கள், என்று கூறும். மனிதனுக்குள் இருந்துகொண்டு, சமயம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் வெளிவந்து வெறிச்செயல் புரியும் மிருகத்தை அடக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அகில உலகமும் நம்முடன் இந்தத் துக்கத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் அளவுக்கு, நாட்டுக்கு ஏற்பட்டுள்ள புதிய நிலையைக் காப்பாற்ற, இந்த உறுதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஏகாதிபத்யக் கோட்டையைத் தகர்த்து, யுக யுகமாக மூடிக் கிடந்த ஆலயங்களைத் திறந்து, மக்களிடையே புதிய மாண்பைக் காண்பதற்குத் தளராமல் பாடுபட்டுவந்த புனித புருஷரை இழந்துவிட்டோம் — நமது வாழ்நாளிலே நேரிட்ட இந்த மகத்தான நஷ்டத்துக்கு, பலப் பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகும், ஈடு செய்யக் கூடிய நிலை வராது.

இந்து மதத்தில் ஏறிப்போய், ஊறிப்போயிருந்தகேடுகளைஎல்லாம், தமது பரிசுத்த வாழ்க்கையாலும், தூய்மையான உபதேசத்தாலும், புதிய தத்வார்த்தத்தாலும், நீக்கும் காரியத்தில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். இந்த அரும்பணியால், அன்பு மார்க்கம் தழைக்கும், அனைவரும் ஆண்டவனின் குமாரர்களே என்றஉண்மை துலக்கும் என்று மனமார நம்பினார். அந்தோ! இந்த அகத் தூய்மையோ புறத்தூய்மையோ, நெடுங்காலமாகக் குவிந்து வளர்ந்து போயுள்ள மத வெறியர்களைத் திருத்தாதே, என்று கூறி வந்தோம—அவர் யாரிடமிருந்து அன்பு மார்க்கத்தை எதிர்பார்த்தாரோ, அங்கிருந்தே அவர் உயிரைக் குடிக்கும் ஒரு வெறிபிடித்த இந்து கிளம்பினான். இவன் இந்துமார்க்கத்தையும், இந்து அரசையும் நிலை நாட்டும் நோக்கம் கொண்டவன் என்று கூறப்படுகிறது. ஹைதராபாத் சமஸ்தான சத்யாக்கிரகத்திலும் கலந்து கொண்டவனும். பெயர் நாதுராம் விநாயக கோட்சே. உலகை நோக்கி, நமது உள்ளத்தை நோக்கி, "உத்தமரை வீழ்த்திவிட்டான் ஓர் உலுத்தன். அவருடைய உடலை நாங்கள் இழந்துவிட்டோம்— அவருடைய உத்தமக் கொள்கைகளின் மூலம், அவர் இனி என்றென்றும் வாழ்வார். இந்தத் துக்க நாளன்று, அவர், எங்கள் ஒவ்வொருவருடனும் கலந்துவிட்டார் — இனி அவரை எங்களை விட்டுப் பிரிக்க முடியாது. யமுனைக் கரையிலே, அவருடைய சடலத்தைக் கொளுத்தினோம், ஆனால், வீடு திரும்புமுன், எங்கள் உள்ளங்களிலே அவர் இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டோம். அவர் இதோ இருக்கிறார். எங்கள் நற்குணத்துக்கும் நல்ல நடத்தைக்கும் காரணமாக விளங்கிவருகிறார்" என்று கூறவேண்டும் — சொல்லால் மட்டுமல்ல, செயலால்—அனைவரும்.

தோற்றம் 2—10—1869
மறைவு 30—1—1948

Edited Printed Published by C. N Annadurai M. A. at "Dravida Nadu" Press,
95, Tirukkachinambi Street. Conjeeveram.